

А л ь о н а Р я з а н ц е в а

Д р е р а

І н і ч о г о з а й в о г о

Т е м п о р а , 2 0 2 4

Розділ 1

— Ніколи не можу вставити з першої спроби, — злегка задихаючись сказав чоловік.

Я кивнула, ніби погоджуючись, та продовжила розглядати стелю. У кімнаті було душно, парфум клієнта заважав дихати. Я навіть з деяким співчуттям дивилася на чоловіка: від напруження у нього показалася вена на скроні, з напівоголеного черепа впала крапля поту. На вигляд клієнтові було ледь за сорок, але пивний животик та барсетка у стилі «я з 90-х років» додавали віку.

— Допомогти? — лагідно запитала я, ледь торкнувшись руки чоловіка.

— Наче є, — через секунду сказав він, розтягуючи пухкі губи в усмішці.

На екрані з'явилося поле з вимогою пароля. Я тактовно відвернулася, а чоловік продовжив двобій з банкоматом, намагаючись з першого разу потрапити товстими пальцями по кнопках.

Невелике приміщення банку було заповнене людьми. Половина стояла у черзі до менеджерів, інша — до каси. Кілька бабусь, молода парочка, яка не припиняла цілуватися, та кур'єр з великою сумкою. Сподіваюся, там не їжа, бо вона геть охолоне.

Я з сумом видихнула, обмірковуючи шанси піти з роботи раніше. Планів на вечір особливо не було — можливо, лише напиться на честь середи. Але це було приємніше, ніж стирчати у банку.

— Дівчино, що далі робити?

Я встигла забути про чоловіка, якому мала допомогти з'ясувати тонкощі роботи банкомата. До подібних клієнтів я вже звикла — зняти вам готівку? Не можете розібратися, як змінити пароль? Чи як платити за комунальні послуги онлайн? Щодня схожі проблеми, від яких почало трохи нудити.

Майже рік я працювала менеджеркою невеликого відділення великого столичного банку. Звучить досить престижно для дівчини двадцяти восьми років? Я вважала, що ні, але інші зі мною не погоджувалися. На горизонті навіть маячило підвищення — пропонували стати помічницею керівника філії. Це додаткові гроші, крок угору кар'єрними сходами та плюс одна причина записатися до психотерапевта.

Хто зі мною не знайомий, мабуть, оцінює моє життя наближеним до ідеального. Молода, симпатична (деякі вважають, що красива), розумна дівчина у розквіті сил. Орендує затишну квартиру недалеко від метро, має старенький автомобіль, який їй залишив дідусь. Є друзі, подруги, інколи коханці. Грошей багато не буває, але й не бідує. Чого ще бажати?

Але, з погано прихованим сумом посміхнулася я, бажати було чого. І річ не в грошах — хоча вони й спричинили події, як я вважала, коли усе в моєму житті й пішло шкереберть.

— Чорт! — раптом вигукнув чоловік, якому я допомагала зняти гроші, перериваючи мій потік саморефлексії.

У ту ж секунду відділення провалилося у темряву — у приміщенні зникло світло, змушуючи людей нервувати та розглядати чорні екрани банкоматів. Натовпом прокотився здивований зойк, ніби диригент наказав хоріві виконати протяжне «Ой! Що трапилося?»

— Усе добре, не панікуйте, — мовила я словами, заздалегідь заготовленими на такі випадки. — Іноді трапляється. Зараз під'єднаємо генератор і закінчимо операцію.

— Він не сховає мої гроші?

Я пораділа, що у темряві не видно, як скривилося моє обличчя.

— Не сховає.

Останнім часом зі струмом проблем не було, тож вимкнення світла стало несподіванкою.

Був холодний березневий вечір; сонце вже зайшло, а вуличне освітлення аж ніяк не допомагало банку на першому поверсі. Деякі клієнти ввімкнули ліхтарі на телефонах, поки мої колеги допомагали Анатолічу — це наш охоронець — витягнути генератор на вулицю.

Це мало зайняти деякий час, адже Анатоліч... Він мені подобався як людина, але не як охоронець. Йому було за п'ятдесят років — високий, худий, з сивими вусами та суворим поглядом. Чоловік не був слабким, але вік давався взнаки. Перетягнути генератор самотужки він не зможе, тож наші дівчата — а менеджерами банку чомусь частіше за все стають дівчата — мали прийти на допомогу.

Я була на підборах, у білій сорочці та спідниці, яка не дозволяла навіть спокійно дихати, не те що нахилитися та тягти важкі предмети. У такій уніформі навряд чи зможу допомогти.

— Не відходьте від банкомата, — попросила клієнта. — Я зараз повернуся.

Чоловік щось гмикнув у відповідь, а я вирішила сходити до вбиральні. Шлях до службового приміщення прохо-

див повз касу, де працювала моя подруга Света. Вона сиділа в окремій частині відділення за напівпрозорим склом.

Зазвичай, коли немає струму, робота банку зупиняється: термінали вимикаються, менеджери не проводять операції, а касовий апарат не друкує чеки. Тому мене і здивувало, що Світлана не закрила касу, а продовжувала сидіти за вікном, схиливши голову набік, ніби рахувала гроші.

Потрапити до її будки — так лагідно вона називала своє робоче місце — можна було двома шляхами. Я вирішила скористатися внутрішнім та перевірити, чи все у подруги окей. Підсвічуючи дорогу ввімкненим на телефоні ліхтарем, зайшла у кімнату для працівників банку, а звідти повернула до Свети.

— Ти чого касу не закриваєш? — запитала я, відчиняючи двері.

Плечі подруги здригнулися, але повертатися до мене вона не спішила. Я ступила крок вперед, освітлюючи силует Світлани. Не одразу зрозуміла, що вона робить. А коли зрозуміла, смачно виматюкалася.

— Ти що, чорт забирай, робиш?!

Світлана не відповідала, а мовчки складала гроші з каси у квадратну валізу на підлозі. Гамір черги не доходив сюди через куленепробивне скло, тож у тиші я почула схлипування.

— Света, ти плачеш?

Тремтячими руками дівчина продовжувала складати гроші, ігноруючи мене. Я відчула, як мені ніби снігу сипнули за комір. Думку про пограбування я одразу відсікла: по-перше, ніхто у відділення не заходив, відколи вимкнули світло. По-друге, під столом у подруги (та й у більшості менеджерів) була тривожна кнопка, після натискання якої спецпідрозділ охорони мав приїхати за три хвилини.

Світлана закрила сумку та від'їхала на стільці назад. Під її столом зазвичай було порожньо, якщо не зважати на обгортки від цукерок та на змінну пару взуття.

Зараз же я побачила щось, що лежить на підлозі й... дивиться на мене.

— Марто, будь ласка... — раптом сказала Света тремтячим голосом. — Опустити ліхтар.

Я проігнорувала прохання, підійшла ближче до столу і, придивившись, залякла. На підлозі, скорчившись у позі ембріона, сидів чоловік. Назовні він висунув руку з пістолетом, дуло якого впивалося у ногу подруги.

На якусь мить я перестала дихати. Спершу захотіла голосно кричати «Рятуйте!». Проте вчасно стрималася — покликати на допомогу можна, але не впевнена, що це закінчиться успіхом. Принаймні або мені, або Світлані жити залишиться недовго.

— Тс, — почула застереження.

Я кивнула, відчуваючи слабкість у ногах. Света руками вчепилася у стілець. Мабуть, з досадою подумала я, натиснути тривожну кнопку під дулом пістолета вона не наважилася.

Тим часом чоловік, обличчя якого приховувала балаклава, безшумно, ніби ніндзя, вислизнув з-під столу. Швидким рухом він підхопив сумку. Я встигла її розгледіти й вражено зітхнула. Це була сумка кур'єра, в якій зазвичай несуть піцу чи суші. Зараз вона була наповнена грошима з каси.

Грабіжник опинився за спиною і несподівано боляче схопив мене за руку. Світло досі не ввімкнули, що дозволяло бандиту бути непоміченим. Подумки я сварила Анатоліча та всіх, хто не міг вчасно запустити генератор. Поки я мовчки матюкалася та оцінювала свої шанси залишитися живою, грабіжник звернувся до подруги.

— Света, — сказав він так, ніби знайомий з дівчиною, — поведься тихо, окей? Поки твоя колега проведе мене до виходу. Як ти казала їй звуть?

Я важко ковтнула повітря і відповіла.

— Марта.

— Приємно познайомитися, Марто, — насмішувато сказав грабіжник, продовжуючи тримати мене за руку. — Покажеш запасний вихід?

Голос чоловіка був низький, сповнений енергії та незрозумілого мені ентузіазму. Я дійшла висновку, що грабіжник досить молодий. На кам'яних ногах повернула до виходу, залишаючи приміщення з заплаканою Светкою. Не впевнена, що вона зможе швидко оговтатися та покликати когось мені на допомогу.

Відділення я знала добре, тож вимкнула ліхтар. Поки ми йшли темним коридором, мовчки, удавано спокійно, у голові крутилися різноманітні думки. Більшість з них була пов'язана з тим, що я здогадувалася, хто йде поруч зі мною. Але питати про це було необачно. Навіть небезпечно.

— Ти мене не вб'єш? — не втрималась я, звертаючись до грабіжника.

Мені здалося, що той гмикнув.

— Таких красивих жінок грішно вбивати.

— Вбивство — це взагалі гріх, — нагадала я і додала: — Як і крадіжка.

Чоловік, який так і тримав пістолет на рівні мого попереку, захихотів.

— Можемо детально обговорити Біблію якось за чашкою кави, — сказав він. — Тільки не сьогодні... Трошки зайнятий.

Я ледь не зупинилася від його нахабства.

— Ти фліртуєш з дівчиною під час пограбування банку?

— Ніколи не знаєш, де зустрінеш кохання...

Нарешті ми підійшли до дверей, які вели на заднє подвір'я будинку. Відділення розташоване на першому поверсі багатоповерхівки, тож запасний вихід вів до звичайного двору з дитячим майданчиком та сміттєвими баками.

Я дістала ключ та відчинила двері. Грабіжник підійшов до них, тримаючи пістолет напоготові.

— Дякую, що провела, Марто.

Потік холодного повітря обійняв ноги — я мимоволі здригнулася. Чоловік, поправляючи сумку і ховаючи пістолет, уважно розглядав мене.

— Йди всередину, замерзнеш.

— Дякую за турботу, — уїдливо відповіла я і раптом спитала: — Як тебе звати?

Визнаю, не найкращий час для знайомства.

— Може, тобі ще паспорт показати? — засміявся грабіжник.

Він розвернувся і вийшов на вулицю. А далі сталося те, що змінило моє життя назавжди. Я схопила один з поламаних стільців, які стояли у кутку біля запасного виходу, розмахнулася та з зойком огріла чоловіка по голові.

На мить стало по-справжньому страшно — раптом удар був занадто слабкий? Я вже хотіла бігти... але грабіжник завмер, а потім безсило впав на землю разом з сумкою.

Мабуть, треба було кликати поліцію, охоронців, свідків, хоч когось. Натомість я схилилася над тілом, повернула його на бік — це обійшлося кількома зламаними нігтями у супроводі десятків матюків. Обережно стягнула з обличчя балаклаву та кинула її поряд з непритомним чоловіком.

— Тепер познайомимось ближче, — пробубоніла я, дістаючи телефон.

На вигляд чоловіку було не більше тридцяти. Біляве волосся, довгі вії, ідеально поголені щоки, пухкі губи та гострий ніс. Якби я зустріла його на вулиці, неодмінно б затримала погляд. Але зараз краса чоловіка мене не дуже цікавила. Я увімкнула спалах та почала фотографувати непритомного грабіжника.

Шерех збоку перервав фотозйомку. На мить здалося, що це Анатоліч чи хтось з працівників. Але я помилялася: ніхто б зі знайомих не став бити мене чимось важким по голові.

Від удару я скрикнула й почала падати. Раніше з роботи сьогодні піти не вдасться, подумала я, та й знепритомніла.

Розділ 2

Потилиця боліла так, ніби я прокинулася на ранок після гучної вечірки. Та такої, де змішувала пиво, горілку і солоні огірки. Мене нудило, хотілось води й зрозуміти, де я.

Я прийшла до тями після удару по голові й, безсумнівно, була у незнайомому місці. Причому в горизонтальному стані: ноги підтягнуті до грудей, руки складені десь у тому ж місці. Долоні, як і очі, були зав'язані цупкою тканиною. На щастя, тіло наче ціле, без крововтрати та переломів.

Так, подумала я, намагаючись не панікувати. Що ми маємо? Я лежу на м'якому місці. Воно не дуже велике — у повний зріст не поміщаюсь. Тут не холодно, вітер не дме, тож, ймовірно, я в якомусь приміщенні. Цієї миті почувся характерний звук — і пазл склався. Хтось грюкнув дверима попереду мене і незнайомий голос запитав:

— Ми серйозно заїхали на заправку, аби ти купив хот-дог?

— Їх тут готують з таким соусом, кажу тобі, ти будеш вражений.

— Я вражений, що на задньому сидінні у нас непри- томна дівка, а ти спокійний, як удав.

Дівка, мабуть, це я. Лежу на задньому сидінні якоїсь автівки. У салоні працювала пічка, тож холодно не було, за що можна і подякувати. Але коли тебе викрадають і везуть у невідомому напрямку, вдячною бути складно.

— Ти поводишся так, ніби цей раз у тебе — перший, — іронічно сказав незнайомиць.

— Але ж не завжди ми повертаємося з таким вантажем. І нас можуть помітити.

— Хто? Ми двічі змінювали машини, камери спостереження Богдан прибрав. Що ти панікуєш, як дитина?

Автівку тим часом завели. Поки я обмірковувала, чи варто подавати ознаки життя, діалог тривав. Той, що апетитно смердів хот-догом (а я не їла з самого ранку), належав грабіжнику. Себто їх тут, очевидно, двоє, але з цим я була знайома особисто. Сіроокий блондин з сумкою доставника їжі.

— Що ми взагалі Киту скажемо? — продовжував обурюватися інший голос.

— Скажемо правду. А там хай сам вирішує.

Значить, мене везуть до якогось кита. Чи Кита? Ма- буть, це прізвисько. Позивний. Поганяло? Кличка? Коротше, дивний неймінг, але нехай.

— Та годі тобі вдавати нещасного! — гиготнув блондин.

— Тобі легко казати. Ти ж валявся непритомний, а я мав думати за двох.

— Кузя, не ний. Розумовий процес — корисна річ. Це як спорт: спочатку важко, потім нарощуєш м'язи й стає легше.

— М'язи у мене нормальні, — буркнув Кузя, не вловивши іронії в словах співрозмовника.

Тим часом я намагалась непомітно поворушити оні- мілими ногами. Мабуть, ми їхали досить довго.

— Треба було в автівку тягнути тебе, а її залишити біля банку, — після паузи сказав той, якого звали Кузя.

Була б дуже вдячна за це, уїдливо подумала я, але промовчала.

— Треба було, — погодився грабіжник.

— Пашо, ну я стресонув. Вона тебе фоткала, я пізно це помітив. Не чекав тебе так рано... Короче, запанікував. А раптом вона твої фото вже комусь відправила?

Ага, блондина звуть Паша, дійшла я нескладного висновку.

— Але ж не відправила, — резонно заперечив той. — Треба було просто глянути у Мартин телефон. Сама ж дівчина нам не потрібна, зайвий клопіт тепер для Кита...

— Марта? Ти знаєш її ім'я?

— Ну, встигли познайомитися, поки коридором йшли, — засміявся Паша.

— Я здивований, що ти переспати з нею не встиг. З твоїми талантами...

Від цих слів, а радше від інтонації, я здригнулася. Сподіваюся, цих типів цікавлять винятково гроші, а не жіноче тіло. Мій план був простий: запевнити Кита (якщо він у них головний), що я абсолютно безпечна персона для їхнього існування. Були ще деякі думки, але їх я обмірковувала з обережністю.

Важко було здогадатися, скільки часу я пробула у цій в'язниці на колесах. Здавалося, вічність, але могло минути не більше години. Решту дороги викрадачі-бандити мовчали та жодного разу не перевірили, чи жива я. Це наводило на невтішні висновки, що труп на задньому сидінні, якби я була неживою, їх тривожив не сильно.

Коли за черговим поворотом ми зупинилися, я навіть зраділа. Дуже хотілося пити — підійшла б звичайна вода, пігулка від головного болю та келих білого вина.

Двері зліва відчинилися, я почула голос Паші.

— Приїхали, принцеса-воїн! Ти там жива?

— Вашими молитвами, — буркнула я.

Паша гигикнув та попросив — чи наказав? — вийти з автівки. Зробити це було нелегко, бо тіло не слухалося від довгої поїздки у незручній позі. Пов'язку ні з очей, ні з рук грабіжники знімати не спішили.

Нарешті вони здогадалися мені допомогти. Голова трохи паморочилася, але стояла я на ногах досить міцно. Підбори не зламалися і не загубилися, чому я була рада.

— Пішли, — потягнув мене за лікоть Кузя, але я з місця не рушила.

— Я не можу йти наосліп. Розв'яжіть, — попросила я, здається, дуже ввічливо.

— А що ще зробити?

— Можна і руки розв'язати, — трошки подумавши, додала я.

Кузя засміявся, а Паша — принаймні я думаю, що то був він, — схопив мене нижче колін і закинув собі на плече. Від несподіванки я закричала.

— Постав мене!

Чоловік проігнорував прохання та пішов вперед, періодично підкидуючи мене чи то задля зручності, чи то задля розваги. Я висіла головою вниз, туди прилинула вся кров і на мить я справді злякалася — зараз знепритомнію. На щастя, вдруге за день знетямлюватися мій організм не збирався.

Мене занесли в приміщення та поклали, ніби річ, на щось м'яке — здається, то було крісло. Мовчки розв'язали спочатку руки, потім очі. Я навіть трохи боялася їх розплющувати. Що я побачу? Бандитське лігво? Закинуту будівлю, в якій лежать трупи колишніх в'язнів? Саморобну катівню?

Реальність, як часто буває, виявилася простішою за фантазії. Я дивилася на простору кімнату без шпалер з високою стелею, освітлену кількома люстрами, на першому поверсі. Будинок був з цегли брунатного кольору, вікна

масивні, меблі нові — шкіряний диван у формі книжки, столи, крісла. Але приміщення було явно не житлове: у таких зазвичай проводять якісь заходи, влаштовують коворкінги чи підпільні дискотеки.

— Отямилась? — запитав Паша.

Блондин нахилився до крісла й уважно мене розглядав. Кузя — це виявився високий худорлявий брюнет з тонкими рисами обличчя та довгим волоссям — приніс води. Я не поспішала відповідати, втамовуючи спрагу та вирішуючи, яку обирати модель поведінки на майбутнє. Що мені робити? Кричати? Просити помилувати? Пригрозити поліцією?

— Де я?

Паша підняв брови, ніби дивуючись моєму питанню. При світлі люстр я могла його добряче розгледіти: хлопець був красенем. Такі зазвичай знімаються у кіно чи хоча б у рекламі. Міцні руки, широкі плечі, великі сірі очі, пухкі губи...

— Облишмо ці банальності, Марто, — сказав Паша, демонструючи, що запам'ятав моє ім'я.

— Окей. А що я тут роблю?

— Чекаєш.

— На що?

— На зустріч.

— З ким?

Паша розвів руками, мовляв, він і сам не знає. Чоловік не відводив від мене погляд, а я від нього. Кузя сидів поруч на дивані, витягнувши довгі ноги у потертих джинсах. Раптом він скочив, повертаючись до дверей. Їх, до речі, у приміщенні було декілька — великі масивні й звичайні, міжкімнатні. Якраз останні й відчинилися, і я побачила високого чоловіка, який швидко до нас наближався.

Мабуть, це і є головний бандит, пронеслося в голові. Принаймні він був схожим на нього. На вигляд — десь років сорок. Темне волосся, легка щетина, яку перетинав блідий шрам від вилиці до губ. Вираз його обличчя був не

такий, як у Паші та Кузі — у ньому прихована жорстокість та одночасно повна байдужість. Можливо, таке враження складалося через насуплені густі брови чоловіка та холодний суворий погляд, яким він привітав усіх присутніх.

Мої викрадачі мовчки кивнули Киту та принесли стілець. Чоловік сів навпроти мене, широко розставивши ноги та зчепивши на грудях руки. Його кисті були вкриті шрамами і татуюванням.

Я дивилася в очі Киту, з кожною секундою очікуючи на пістолет біля скроні. Чоловік теж розглядав мене, ніби картинку: погляд блукав від обличчя до ніг, потім повертався назад. Це тривало кілька хвилин, витримати які було нелегко.

— Я просив принести го-тів-ку, а не якесь дівчисько, — нарешті сказав Кит хриплим голосом, звертаючись до Паші та Кузі.

Блондин знизав плечима та простягнув Киту склянку з темною рідиною. Я вловила запах алкоголю. Здається, це був віскі?

— Кузьма зробив те, що зробив, — нарешті сказав Паша. — І ти знаєш чому.

— Пробач, Кит, я ж... Запанікував.

— Мені здавалося, я плачу тобі саме за те, щоб ти вмів не панікувати.

— Ну хочеш, я взагалі сам її порішу?! — підвищив голос Кузя, кидаючи на мене короткий невпевнений погляд.

Така перспектива мені взагалі не подобалася — я планувала вийти з цього бандитського офісу цілою та неушкодженою. Потрібно було рятувати свою дупу, але я мовчала, не знаючи, чи дозволено мені взагалі говорити.

Голос Кита був спокійний, владний та небезпечний. Чоловік майже не рухався та невідривно дивився на мене. Зазвичай така прицільна увага представників протилежної статі мені подобалася. Але сьогоднішній вечір був явно винятком.

— Якби клепки у тебе було трохи більше, аніж нуль, ти б не тащив її сюди, а прибрав би ще у банку, — сказав Кит. — Чи патрони закінчилися? У чому проблема?

Вони серйозно говорять про вбивство, подумала я, за-тамувавши подих. І те, що я свідок таких розмов, — голов-на ознака моєї швидкої кончини.

— Та немає проблем, — ліниво протягнув Паша, — те-лефон перевірили, нікому вона нічого не відправляла. Да-ремно тільки час на дівку витратили.

Кит спідлоба глянув на блондина, допиваючи алко-голь. Відчувалося, що в ієрархії Паша був десь посередині — не головний, але й не шістка, як бідолашний Кузя. Той взагалі дивився у підлогу і мав вигляд старшокласни-ка, якого застукали з цигаркою за школою.

— Якщо дівчина не несе ніякої загрози, — голос Кита холоднішав, — якого біса вона витріщається зараз на нас у нашому ж офісі?!

Питання було логічним. Я й сама на місці бандитів не стала б мене везти у кримінальне лігво. Але якщо я вже тут, треба діяти.

— Можливо, аби я вам допомогла?

Три пари очей витріщилися на мене так, ніби їх здивувала моя здатність говорити. Голос не тремтів та, здається, звучав досить впевнено. Кит дивився на мене, але мовчав — це я розцінила як знак продовжити гово-рити.

— Чесно, я не дуже рада опинитися тут, — сказала я, обводячи поглядом кімнату, — але, можливо, нас просто звела доля.

— Он як? — підняв брови Кит.

— Ага. Можна випити?

Це було досить зухвало. Головний бандюган не вика-зав здивування, а Паша гмикнув і мовчки приніс ще одну склянку.

— Леді бажає води?

— Леді бажає джин. Якщо є, то з тоніком.

Можливо, алкоголь додасть впевненості? Звичайно, якщо його не виплеснуть мені в обличчя.

— Бачу, ти не з лякливих, — за хвилину сказав Кит, поки я ковтала напій. Хотілося скритися, але це б не пасувало до мого іміджу.

— Можливо. Я хочу запропонувати вам свою допомогу.

Кузя присвиснув, Паша витріщив очі, а Кит продовжив сидіти нерухомо.

— Маю на увазі... Я давно працюю у банківській сфері. І знаю те, що може допомогти вам...

— Не треба, — різко перервав Кит. — Інформаторів у нас багато. Ще одного ми не потребуємо.

Я кивнула, облизавши губи.

— Так, але навряд чи вони працюють у Нацбанку та знають, як його пограбувати.

Вперше за час розмови я побачила проблиск зацікавленості в очах Кита.

— А ти працюєш у Нацбанку? — запитав він, нахилившись до мене.

— Ні, але я буду там працювати. І можу допомогти повернути наймасштабніше пограбування в історії Києва.

На мить запанувала тиша. Кит кліпав очима, намагаючись зрозуміти, чи не жартую я? Мені самій це було цікаво.

— Серйозно? — запитав головний бандит, а потім, не дочекавшись відповіді, засміявся.

До гиготіння приєдналися Паша та Кузя. Я відчула себе на стендапі, де жарти коміка розуміли всі, окрім мене. Була спокуса образитися, але навряд чи це було доцільно.

— Дарма ви так, — похитала я головою, відставляючи склянку. — Коли я зустріла Пашу — вас же Павлом звуть? — я зрозуміла, хто ви такі. Останні пів року ходять чи не легенди про команду, яка уміло грабує банки. Завжди без жертв і завжди успішно.

— Про кого ходять легенди? — здивувався блондин.

— Ну, — я трохи знітилася, — не впевнена, що це ви. Але серед моїх колег, хто працює в банківських установах, є такі чутки... У будь-якому випадку, я б хотіла вам допомогти.

— Для чого ж тобі, красуне, допомагати поганим хлопцям? — запитав Паша, дивлячись на мене з усмішкою, яка гідна Голлівуду.

— Хочу в долю, — мовила я і опустила очі додолу.

— То ти хочеш доєднатися до команди грабіжників, яких вперше бачиш у житті? — іронічна усмішка не сходила з обличчя блондина.

— Життя дає шанс, то чому не скористатися?

— Дам тобі цінну пораду, — гмикнув Паша. — Якщо хочеш побудувати кар'єру грабіжниці, не треба бити по голові майбутнього напарника.

Паша торкнувся рукою потилиці, викликаючи у мене докори сумління. Я обвела поглядом трійку чоловіків і невимушено сказала:

— Обіцяю вас більше не бити, хлопці.

Кит кинув здивований погляд на Пашу: мовляв, чи це вона серйозно? Потім повернувся до мене.

— Занадто ризиковано так спілкуватися з незнайомцями, не думаєш?

— Хто не ризикує...

— Хлопці, принесіть їй шампанського та проведіть на вихід, — сказав Кит, підіймаючись зі стільця. — Нам нема про що говорити.

Від несподіванки я теж скочила, дивлячись на головного бандита одним зі своїх найсуворіших поглядів.

— Я серйозно кажу! Мені, як і вам, конче потрібні гроші. Об'єднавши зусилля, ми можемо...

— Нічого ми не можемо. Я тебе знати не знаю.

— То познайомимося, — зухвало сказала я, відчуваючи, як починають тремтіти ноги.

— Я тобі не вірю. Звідки я знаю, що ти не засланий козачок від конкурентів чи ментів? Я тебе вперше бачу і, як що чесно, довіри ти не викликаєш.

Кит говорив спокійно, але відчувалося — я починаю його дратувати.

— І я не вірю, що ти вигадала план, яким хочеш похвалитися, сьогодні, — додав Кит, свердлячи мене поглядом.

— Це й не було сьогодні. Я обдумувала його останні пів року...

— Чого ж не втілила у життя?

— Для цього потрібні професіонали, — стенула плечима я, — а таких знайти важко. Не шукати ж в інтернеті грабіжників, які погодяться допомогти?

Кузя гиготнув, а Кит видихнув та подивився кудись у стелю.

— Паша, до мене на хвилину. Кузьма — стеж у всі очі за дівкою.

Чоловіки зникли за дверима, а я сіла в крісло під цупким поглядом Кузі.

— Ти якась ненормальна, — після паузи сказав він, склавши губи курячою дупкою. — Ти або дуже нагла, або ду-у-же дурна.

— Може, і те, й інше?

— Мабуть. Але повір, даремно ти це все затіяла. Наш бос хоч не душогуб, але іноді може бути жорстоким.

— Мені варто його боятися?

— Звичайно, — кивнув Кузя, чим погіршив мій настрій ще більше. — Він взагалі спокійний. Але якщо розізнати...

Кузя похитав головою, а потім з дитячою простотою повернувся до мене і показав ліву руку, на якій не було частини мізинця.

— Бачиш? Це одного разу я лажанув і ледь не поплатився пальцем. Наступного разу Кит пообіцяв відрубати мені дещо інше, що схоже на палець...

Хлопець поправив пасмо волосся та, як мені здалося, похнюпився.

— Він у вас що, психопат? — запитала я, закусивши губу.

— Він у нас бос. Це як психопат, який платить тобі зарплату.

Я повільно кивнула. Кузя викликав змішані почуття: з одного боку, він у банді явно аутсайдер з найнижчим рівнем айк'ю. З іншого ж, хлопець був простим та, я сподіваюся, добрим.

— Мені просто потрібні гроші, — після паузи сказала я, звертаючись до Кузі. — Розумієш? Це така спокуса, коли працюєш у банку, бачиш ці стоси яскравих купюр і нічого з цього не маєш.

— Ой, не кажи, — махнув рукою хлопець, — просто не звик, щоб дівчата мріяли про таке. Пограбування! Ти ж знаєш, за це можуть і посадити? Щоправда, я не боюся, у нас такий шеф...

Кузя гигикнув, хоча жарт я не второпала.

— Однаково я не розумію, навіщо ти вирішила у це вляпатися? Усе ж при тобі: лице симпатичне, фігура, цицьки... Знайшла би багатенького мужика — і в маслі катаєшся, як більшість баб. Напружуватися навіть не варто. Можливо, тільки у ліжку.

Я була не згодна з тезами Кузі, але гендерні питання з ним вирішила не обговорювати. Видихнула та спробувала розслабитися.

Проте вже за мить Кит та Паша відчинили двері. Чоловіки про щось тихо говорили, не дивлячись в мою сторону. З кожним їх кроком пульс підвищувався. Я порадила собі не впадати в паніку та діяти за планом.

— То, кажеш, працюєш у банку?

Кит знову сів навпроти мене, а Паша підійшов ззаду. Я інстинктивно стиснула бильце крісла, не відводячи погляд від чоловіка. На цей раз голос Кита був ще спокійнішим — і це викликало не дуже хороші думки.

— Працюю.

— І мрієш стати грабіжницею?

Я нервово посміхнулася.

— Це не мрія. Просто подумала, чому б і ні? Мені витрачати нічого.

Я казала правду, але часткову. З кожною секундою розмови ставало дедалі страшніше. На вулиці глупа ніч. Кімната була освітлена недостатньо — тінь падала на лице Кита, торкалася його шраму, додаючи обличчю зловісності. Було видно, що чоловік мені не вірив.

— Мені здається, я даремно витрачаю час, — похитав головою Кит, дивлячись кудись на підлогу. — Або ти кажеш правду, або ми з тобою прощаємося. Назавжди.

— Я кажу правду...

Я навіть не помітила, як Кит замахнувся. Обличчя ошпарило, ніби окропом, я похитнулася, але не впала. У роті відчула кислуватий смак крові. Хоч би, пронеслося у голові, це була губа, а не зуб. На стоматологів грошей у мене немає. Поки що.

— Мені ще раз повторити? — запитав Кит, дивлячись, як я рукою витираю кров з обличчя.

Не встигла я відповісти, як щось холодне та тверде вперлося у шию. Від страху на секунду я забула, як дихати. Паша тримав пістолет і був готовий у будь-яку секунду залишити у моєму тілі кулю.

...Чоловік повільно підійшов до дівчини, схилився над її білявим волоссям та вдихнув його аромат. Скривився у посьміщці, оголюючи рівні — не справжні, бо свої давно втратив у вуличних бійках за юнацьких років — зуби.

— Ти така красива, коли боїшся.

Холодний метал ковзнув по шкірі, торкнувся її так впевнено, ніби хизувався — я можу забрати твоє життя буквально за секунду.

— Пішов ти, — прошепотіла дівчина, спльовуючи кров.

— Навіщо ти так, Марто? Вечір тільки почався.

Почувся тихий сміх та різкий звук — пістолет перезарядили. Це означало тільки одне — ще один раунд ненависної гри в кохання до смерті.

Кит продовжував щось казати, але я його не чула. Спогад з колишнього життя вривався у свідомість, забравши дорогоцінні секунди, які я могла витратити на свій порятунок. Бісова пам'ять!

— Ти нас за дурнів маєш, так? — тим часом Паша продовжував тримати пістолет біля мого горла та шепотіти на вухо таке, чого не хотілося чути від настільки красивого чоловіка, як він.

— Я вам не брешу.

Говорити було складно — і не через розбиту губу. Я відчувала, як одне зайве слово, рух, погляд — і крові буде більше. Куля пролетить крізь шию або ще щось, куди захоче влучити бандюган.

— Добре, — нарешті сказала я, — є щось, що я від вас приховую.

Внутрішній голос кричав, що я дурепа, яких ще треба пошукати. Але мозок заперечував — треба діставати козирі, бо іншого шансу може й не бути. Аналізувати ситуацію, зважаючи на пістолет біля горла, було важкувато. Врешті-решт я набрала побільше повітря у груди й сказала, потупивши погляд:

— Я дівчина Маркула. Колишня...